

TẬP 20

HỒI 204

Dị Nhân

Trung Thổ, hai mươi dặm ngoài thành Hà Dương.
Trời tối dần, trên con đường cũ, người qua lại đã bắt đầu vắng bóng.
Thời buổi hỗn loạn, yêu ma thịnh hành, dẫu có ở chân núi Thanh Vân Môn, ai dám chắc rằng sẽ không hốt nhiên đụng đầu lũ yêu ma quái quỷ.

Con người ai ai mà chẳng quý mạng sống của mình, hà huống trong tình thế này, sau thời yêu thú nhiều lần cưỡng bức trăm họ, những người sống sót, dĩ nhiên càng biết coi trọng bản mệnh.

Nhưng rốt cục cũng có bóng người hiện ra ở phía đầu đường, đi đầu là một lão trượng, dáng dấp tiên phong đạo cốt, trong tay cầm một cán trúc, phần trên cột miếng vải với hàng chữ viết đứng "Tiên nhân chỉ lộ." Theo gót là một nam một nữ, nam thì khăn che mặt, nữ thì xinh đẹp khả ái. Trời sắp tối mà nữ lang ấy cặp mắt vẫn chăm chú dán vào quyển sách bìa đen vô đề trên tay.

Đương nhiên đó là nhóm người Chu Nhất Tiên, Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân hàng một bước tối.

Trên đường đi, khi lồi lúc kéo, Chu Nhất Tiên nín khách bộ hành đến bên, mặt mày hớn hở nói chuyện trên trời dưới đất loạn xạ lẫn nhăng, đương nhiên Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân nghe chẳng thuận tai. Nhưng những người bị lão kéo lại xem tướng, sau khi nghe Chu Nhất Tiên nói qua về tương lai hậu vận của mình thì tinh thần chấn động, giao tiền cho lão xong thì lại như thể phục hoàn sinh khí, thơ thối bỏ đi.

Tiểu Hoàn ngoài việc thu tiền sau khi Chu Nhất Tiên xong việc lường gạt con bạc thỏa thích, còn lại chỉ thu mình đọc sách.

Từ ngày ấy tới nay, Tiểu Hoàn đối với quyển sách mà Quỷ tiên sinh lưu lại, ghi chép những Ma Giáo quỷ dị bí thuật, chẳng ngờ càng đọc càng mê, không những khi rảnh rỗi lại lấy ra xem mà khi đi đường, quyển sách ấy chẳng lúc nào là rời tay. Trời đã tối dần mà cô dường như vẫn chưa hay, tâm trí dồn hết vào cuốn sách.

Dã Cầu đạo nhân ở bên cạnh cất tiếng gọi Chu Nhất Tiên nói: "Tiền bối, nhìn trời xem chừng chúng ta không tới được thành Hà Dương, nếu chẳng tìm được nơi trú ẩn, chỉ sợ rút cục phải ngủ ngoài đồng."

Chu Nhất Tiên ngẩng sắc trời khẽ gật đầu, nhìn xung quanh chỉ thấy bốn bề mịt mờ, dừng nói đến có người sinh sống ở cái nơi hoang dã này, ngay cả một tòa miếu hoang phòng ốc hư hoại e cũng chẳng có.

Chu Nhất Tiên ho khan một tiếng, chỉ thấy Dã Cầu đạo nhân là để mắt tới lão, còn đứa cháu Tiểu Hoàn đang nổi gót sau lưng Dã Cầu đạo nhân thì cả một cử chỉ phản ứng cũng không có, dồn cả tâm tư đọc quyển sách quý bìa đen. Chu Nhất Tiên luôn nghĩ để đứa cháu gái lão đọc cuốn sách Ma Giáo đó thực không ổn, khổ nỗi càng lo lắng lại càng khó mà ngon ngọt thuyết phục ả. Mỗi lần lão này nọ với ả về sự tàn nhẫn vô đạo của Ma Giáo, những thủ đoạn ác độc yêu tà, Tiểu Hoàn đều trả lời lão bằng câu: "Những loại phương pháp yêu tà cứu người quả thật nhiều lắm, có thể sánh với phương pháp của ông đó."

Chu Nhất Tiên mỗi khi nghe vậy thì toát mồ hôi hột, đối đáp không xong. Nhưng lão mặt dày, quyết chẳng chịu thua, vẫn muốn bảo Tiểu Hoàn liệng quyển sách đó nhưng lại không có lý do gì chính đáng. Chu Nhất Tiên quay người nhìn Tiểu Hoàn, ngó thấy quyển sách thật xốn mắt, chẳng hiểu thế nào lập tức to tiếng quát: "Tiểu Hoàn, sao lúc nào ngươi cũng đọc cuốn sách quái quỷ đó vậy?"

Tiểu Hoàn cuối cùng mới ngẩng đầu lên, nhìn Chu Nhất Tiên, bực dọc cãi: "Gia gia, chúng ta đi chậm như thế này không phải vì cháu đọc sách mà là tại gia gia bẻo lẻo lừa người xem tướng lấy tiền, thành ra tiến hành mới chậm chạp."

Chu Nhất Tiên cũng hòng đỏ mặt tăng hắng vài tiếng rồi quay sang phía khác cười chống chế nói: "Đủ rồi, đủ rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, theo ý ta, hiện tại chúng ta không có chỗ nào để ngủ, nói tóm lại là mau mau nghĩ ra cách nào đi thôi."

Dã Cầu đạo nhân lắc đầu nói: "Ở đây quả thực tìm chẳng có nhà để mà tá túc, tiền bối thông thuộc nơi này hơn bọn tại hạ, thử nhớ xem quanh đây có ngôi miếu hoang nào để chúng ta có thể nghỉ lại một đêm không?"

Chu Nhất Tiên hừ một tiếng rồi cười nhạt nói: "Người sao biết ta quen thuộc chỗ này, lão phu tuy sinh trưởng ở thành Hà Dương, nhưng sau này lại phiêu bạt chân trời, khi đến đây bỗng thấy quen thuộc... ơ kìa!"

Lão đột nhiên lộ vẻ dăm chiêu, lời nói nửa chừng bỗng nhiên dừng lại.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân hơi ngạc nhiên. Tiểu Hoàn cất tiếng hỏi: "Gia gia, gia gia định nói gì vậy?"

Chu Nhất Tiên nhú mào tựa hồ nghĩ ra điều gì nhưng không rõ rệt, từ từ xoay mình nhìn về phía trước, như thể gắng nhớ: "Đường kia... nếu ta nhớ không lầm thì phía trước không xa có một lối rẽ, đi theo lối đó, dẫu có hơi xa, nhưng quả thật có gian nhà ở đó."

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân cả hai đều phấn khởi. Tiểu Hoàn cười nói: "Nếu thật vậy thì chúng ta còn chần chờ gì nữa mà không đi nhanh lên."

Chẳng biết thế nào Chu Nhất Tiên lại tỏ vẻ hơi lưỡng lự, vầng trán nhăn nhú, gắng sức nhớ lại nói: "Nhưng ta cảm thấy có gì không ổn, thời gian thực lâu quá rồi, ta chỉ nhớ mang máng là ở ngoại thành Hà Dương đi theo hướng này đích xác có một ngôi nhà, nhưng hình như ngôi nhà ấy không phải là một nơi tốt. Còn không tốt như thế nào thì ta chẳng thể nghĩ ra..."

Tiểu Hoàn trợn mắt nhìn lão, đi vượt lên phía trước không thèm để ý đến lão nữa, miệng lý luận: "Được lắm, chúng ta đi nhanh lên, chỉ cần có nhà dẫu có hư hại cũng còn hơn phải ngủ ngoài trời."

Tiểu Hoàn đã cất bước đi trước thì Dã Cầu đạo nhân dĩ nhiên nối gót. Chu Nhất Tiên miễn cưỡng theo sau, đôi mày nhăn tít, tay không ngừng gõ đầu, mồm thì lẩm bẩm: "Thật sự ở đó có nhà hay không, thì ta chẳng thể nào nhớ nổi!"

Đi được một quãng thì đã tối hẳn, may mà trên trời còn có vài vì sao le lói nên vẫn nhìn thấy đường, ba người phát hiện quả nhiên có một con đường nhỏ vốn đã bị che khuất dẫn vào rừng sâu.

Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân cả hai cùng gạt đầu rồi rẽ vào con đường nhỏ ấy. Dã Cầu đạo nhân gia tăng cước bộ, một mặt đi trước Tiểu Hoàn, mặt khác nghiêm cẩn chú ý xung quanh. Chu Nhất Tiên thủy chung vẫn đi sau chót, miệng mãi lải nhải lẩm bẩm, rằng lão không nhớ nổi lai lịch của căn nhà đó, cũng như căn nhà ấy dùng để làm gì.

Con đường quả thật dài, cả ba đã đi có đến nửa canh giờ mà vẫn không thấy bóng dáng ngôi nhà đâu cả. Tiểu Hoàn bắt đầu hoài nghi quay sang hỏi Chu Nhất Tiên: "Gia gia, gia gia không nhớ lầm đấy chứ?"

Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn nhìn chằm chằm bất giác lòng chùng xuống. Lão cười khỏá lấp nói: "Đấy là... đấy là... người cũng biết ta đã già quá rồi, thật chẳng tránh khỏi có lúc lẩm lẩn một chuyện, nhưng ta chắc chắn là trên con đường này có một ngôi nhà."

Có điều căn nhà ấy như thế nào thì ta nhất thời chẳng nhớ được. Lại nữa, đã bao năm qua rồi, có thể căn nhà ấy đã bị người ta dỡ bỏ, chưa nói chừng gió mưa tuyết bão đã làm sập nó mất rồi."

Tiểu Hoàn lặng người trong giây lát rồi nhè nhẹ lắc đầu, vừa chuyển mình thì ở phía trước Dã Cầu đạo nhân bất chợt dừng lại xoay đầu cất giọng thét: "Các người mau lên, căn nhà đây rồi."

Tiểu Hoàn cùng Chu Nhất Tiên cả hai đều nức lòng, Chu Nhất Tiên lập tức hoan hỉ, lớn tiếng cười nói: "A ha, lão đã bảo mà, tiên nhân đây vốn dĩ thông tuệ, làm gì không nhớ được ở đây có căn nhà, sai chạy thế nào được."

Tiểu Hoàn chẳng lý gì tới lão nữa, lẹ làng bước đến bên Dã Cầu đạo nhân nhìn về phía trước. Quả nhiên ở cuối đường có một căn nhà nằm trên một miếng đất không nhỏ, từ xa đã thấy vườn tược hoang vu, vách tường đổ nát, một chút hơi hướm người cũng chẳng có, hiển nhiên là đã bị bỏ hoang từ nhiều năm rồi.

Chu Nhất Tiên chậm chậm bước tới, vẻ mặt dương dương tự đắc, miệng còn đang chóp chép tính huênh hoang tiếp thì Tiểu Hoàn đã trợn mắt nhìn lão giận dữ thúc giục: "Lẹ lên đi gia gia."

Ba người không nói gì nữa tiến bước về phía ngôi nhà. Ngọn gió đêm nơi hoang dã thoảng hơi lạnh lẽo khiến họ co ro rụt cổ.

Đến gần nhìn kỹ lại thì quả là một ngôi nhà đổ nát không thể ở được, phen đậu đã vỡ vụn, cổng vườn thì chỉ còn sót mỗi cái khung, cánh cổng cũng chẳng có.

Giữa khoảng vườn hoang đó là căn nhà, xem xét từ trên xuống, mái nhà tựa hồ đã bị sập quá nửa, rường cột lòi ra. Nhà dường như có cửa nhưng đã bị tung khóa. Toàn bộ căn nhà kiến trúc bằng gỗ, sau bao ngày dãi dầu mưa gió nên đã bốc mùi ẩm mốc.

Tiểu Hoàn nhú mày nhưng Chu Nhất Tiên ngược lại xem chừng cao hứng, lão từ từ tiến vào sân, nhìn quanh chỉ thấy cỏ dại mọc lan tràn khắp nơi, xem ra không có gì quái dị, tuy chẳng đáng gọi là nhà, nhưng ít ra thì nơi đây cũng chẳng có gì là nguy hiểm cả.

Lão quay ra gọi Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân vào, Tiểu Hoàn đến bên Chu Nhất Tiên, do dự một lát rồi thành tình quay sang Dã Cầu đạo nhân hỏi: "Đạo trưởng nghĩ sao, gian nhà này hình như chúng ta đã từng thấy rồi thì phải?"

Dã Cầu đạo nhân giật mình nhìn xung quanh đây đó một lát rồi lắc đầu tỏ vẻ chưa thấy. Chu Nhất Tiên khó chịu nói: "Người thì nhớ gì, căn nhà ở đây bao nhiêu năm, đến gia gia người đây cũng còn không nhớ, người lại thấy qua rồi sao?"

Tiểu Hoàn nhún vai nói: "Vậy thì chúng ta tiến vào xem thế nào."

Chu Nhất Tiên cười ha hả vẫy tay nói: "Đi thôi." Dứt lời, cả hai người cùng bước lên bậc thềm đá với tay đẩy cửa.

Chu Nhất Tiên đứng ở bệ cửa đưa mắt nhìn vào trong căn nhà tối tăm tìm tòi dò ngóng. Tiểu Hoàn đột nhiên cảm thấy dưới chân có cái gì đó, nàng cúi xuống nhìn thì ra là một cái bảng đen cũ kỹ tồi tàn, bề mặt xem chừng có hàng chữ. Lòng hiếu kỳ nổi lên, nàng cúi xuống kéo tấm bảng đen từ trong đồng rác ra, phỉ bụi cho sạch rồi xem xét cẩn thận. Không đầy nửa khắc sau người nàng đột nhiên run lên, chân lùi lại mấy bước, sắc mặt cùng lúc đổi ra trắng bệch hét lên: "Gia gia, xem chỗ này là chỗ nào?"

Chu Nhất Tiên ngạc nhiên quay sang, nhìn một lúc nhưng vì căn phòng quá tối nên thủy chung lão vẫn không thể nhìn rõ được. Lão đành cất tiếng hỏi: "Có chuyện gì vậy Tiểu Hoàn?"

Tiểu Hoàn chỉ xuống chân mình giận dữ nói: "Gia gia nhìn đi."

Chu Nhất Tiên cúi đầu xuống nhìn, sau khi xem xét kỹ lưỡng tấm bảng gỗ thì đột nhiên phát hoảng, lắc đầu dụi mắt ngó lại. "A"! Lão thình lình kêu lên một tiếng rồi từ trên bậc đá phóng mình lao xuống, thân thủ khỏe mạnh, xem ra không giống tác phong của một ông lão chút nào hết.

Những nét chữ trên tấm bảng gỗ dẫu có nhạt phai nhưng hai chữ "Nghĩa trang" thì vẫn rõ ràng.

Tiểu Hoàn vừa giận vừa sợ, gắt gỏng chỉ trích Chu Nhất Tiên: "Thiệt là... gia gia chỉ đường kiểu gì vậy, tự nhiên đưa mọi người đến nơi quái quỷ này. Trước kia ở Hà Dương gia gia cũng từng làm như thế phải không?"

Chu Nhất Tiên khuôn mặt khi trắng khi hồng lúng túng đáp: "Chẳng phải lão phu đã nói là ta chỉ nhớ ở đây có nhà nhưng không nhớ nó dùng để làm gì đúng không?"

Tiểu Hoàn phì một tiếng cất lời lão: "Tuy là có nói thế nhưng cũng chính gia gia giục mọi người đi nhanh lên mà."

Chu Nhất Tiên bị Tiểu Hoàn chặn lại thì cuống quýt giục: "Phải rồi, phải rồi, chúng ta mau rời khỏi đây, mỗi lần đến những chỗ như thế này, chúng ta có thể gặp phải chuyện xui xẻo..."

Lão vừa nói vừa gấp gáp xoay mình thì đột nhiên khựng lại khiến cho hai người Tiểu Hoàn và Dã Cầu đạo nhân vốn đang hấp tấp nối gót theo lão suýt chút nữa thì xô cả vào nhau. Từ sau lưng lão Tiểu Hoàn bực bội nạt: "Gia gia, gia gia lại giở trò gì nữa đây?"

Nhưng rồi chính nàng cũng hốt nhiên bật tiếng.

Giữa đêm khuya lộng gió không trăng, thấp thoáng chỉ vài ánh sao lẻ loi, ba người Chu Nhất Tiên như bị chôn chân trước căn nhà ma quái trong cánh rừng hoang vu ấy. Trước mặt họ, một bóng người sừng sững oai nghiêm vừa bước chân vào cổng vườn rồi dừng lại.

Người đó rất cao, y phục làm bằng chất liệu tốt, có điều toàn thân người ấy từ trên xuống dưới cực kỳ bẩn thỉu, áo rách vài nơi, ráng nhìn kỹ mới miễn cưỡng thấy được màu sắc thật của nó, xem kiểu áo tựa hồ đạo bào mà các vị đạo sĩ hay mặc.

Không hiểu sao, mặt người đó luôn trong bóng tối nên bọn Chu Nhất Tiên ba người không sao nhìn ra dung mạo kẻ ấy được. Tựa như ma quỷ người này thỉnh thoảng xuất hiện mà không gây một tiếng động nhỏ. Nỗi sợ trong lòng họ tăng dần theo cái lạnh từ xương sống tỏa ra.

Trải qua một lúc lâu mà người ấy vẫn đứng trơ trơ như tượng đá khiến bọn người Chu Nhất Tiên càng kinh hãi, để ý thấy người này dường như chẳng có hô hấp.

"Người... thật ra người là ai?" Tiểu Hoàn cuối cùng rồi cũng dám run run chậm chậm hỏi một câu.

Người đó không trả lời một phản ứng cũng chẳng có. Sau một lát, hốt nhiên hai chấm đỏ rừng rợn như ngọn lửa ma chọt bùng lên trên khuôn mặt bao trùm trong bóng tối, phảng phất như cặp mắt ma quái đang soi mói những người trước mặt.

"A!"

Đột nhiên Chu Nhất Tiên kêu lên một tiếng làm Tiểu Hoàn và Dĩ Cầu đạo nhân giật nảy mình quay sang nhìn lão. Lão không nhìn mặt người lạ, mục quang hướng vào cánh tay người ấy, miệng nói: "Đó, phải chăng đó là ký hiệu của Thanh Vân Môn?"

oOo

Thập Vạn Đại Sơn, Trấn Ma Cổ Động.

Trước mặt Quỷ Lệ và Kim Bình Nhi là vùng đen tối tưởng chừng như vô tận. Tuy họ đã đi rất lâu nhưng con đường tựa hồ có đi mãi mãi cũng chẳng bao giờ đến đích. Có điều lạ là ở trong cổ động này dường như chỉ có một con đường duy nhất không hề có một lối rẽ nào cả khiến cho họ đỡ được mối lo bị lạc mất phương hướng.

Từ khi vượt qua con đoi đen, trong cổ động cứ cách một đoạn lại có một hay nhiều yêu vật hung tàn ngang ngược canh giữ, thậm chí có con đã khiến cho Kim Bình Nhi

phải thất sắc, nhưng Quỷ Lệ thì đã lộ ra thực lực, đường đường hiên ngang vượt qua, khí thế như chẻ tre, thẳng đường tiến tới, chừng như chẳng có yêu vật nào khả dĩ dám công kích y. Thậm chí chỉ cần ba con mắt của Tiểu Hôi cũng khiến cho các con quái vật khác cảm thấy rung động kinh sợ, chịu chung số phận giống như con dơi đen vừa rồi.

Từ đầu đến giờ Kim Bình Nhi chỉ đưa mắt ngó mà chưa hề động thủ. Sắc mặt của nàng càng lúc càng khó coi, đạo pháp của Quỷ Lệ quả thực cao siêu, tinh tiến nhanh chóng ngoài sự tưởng tượng của nàng, thậm chí cuối cùng trong tâm cũng thầm tự nhủ trong Ma Giáo liệu có ai bì được với người này?

Là Quỷ Vương con người hùng tài đại lược? Hay là Quỷ tiên sinh, một người thâm trầm kín đáo?

Lúc này Quỷ Lệ mắt nhìn Kim Bình Nhi, lơ đãng phát tay đánh một con báo ma hai đầu cực kỳ hung dữ đang bay lượn. Thân hình nặng nề của con thú khổng lồ ấy dội vào vách đá kiên cố, xem chừng lành ít dữ nhiều.

Quỷ Lệ chẳng thèm để mắt đến con báo, thần sắc không thay đổi, tiếp tục đi về phía trước. Tiểu Hôi phủ phục trên vai hắn, phảng phất tinh thần phấn chấn, mắt ngó bốn phương. Kim Bình Nhi nhẹ gót theo sau, đi qua thân hình con báo hai đầu, quay đầu lại ngó, chỉ thấy phần trên của thân báo, trước vốn đầy đặn nay bỗng dưng khô héo, tựa như bao tinh hoa thể chất đều bị hút hết, rõ ràng thành quả yêu lực của Phệ Huyết Châu.

Phệ Huyết Châu quả thật là ma vật có thể khuất phục được các sinh vật hung hãn. Quỷ Lệ trong tay có lợi khí Phệ Hồn Côn, tích tắc có thể dễ dàng đưa đại yêu thú vào chỗ chết, gắng sức tu hành, thoát nhìn chẳng thấy cao cường, kỳ thật đáng sợ.

Từ khi bắt đầu tu luyện cho tới giờ, đạo pháp của nam tử ấy đột nhiên tiến triển vượt bậc.

Kim Bình Nhi trong lòng càng lúc càng kinh hãi, nhìn theo bóng Quỷ Lệ ánh mắt lộ vẻ phức tạp. Đúng vào lúc ấy, Quỷ Lệ đột nhiên dừng lại, khuôn mặt từ từ hiện lên thần sắc cảnh giác.

Kim Bình Nhi run sợ. Suốt quãng đường dạo đã vượt qua nhiều yêu thú canh gác, nàng vẫn chưa từng thấy Quỷ Lệ lộ vẻ thận trọng như bây giờ. Gã liên tục ngưng thần dự sẵn phòng bị, quả nhiên đã phát hiện xung quanh có điều khác lạ.

Sau khi con báo hai đầu chết, bầu không khí đã khôi phục sự lặng yên tịch mịch, bỗng thời khắc đó trong khoảng không gian vô hình hắc ám, truyền lại một giọng ca thâm trầm u oán:

"Sườn đôi thông, tháng ngày như sương thoáng, mạng người như hoa cỏ thật đáng thương.

Vài mươi năm, ba mươi thế kỷ, chỉ mong xa mặt chẳng xa lòng?"

Giọng ca mê thiết, không to nhưng chẳng hiểu sao, từng chữ như xoáy vào tai, rõ ràng minh bạch. Giọng ca ấy, tựa hồ thập phần mê lương khiến người nghe nẩy lòng thương cảm, đưa hồn quện theo lời ca ngược quãng thời gian ba ngàn năm, gọi lên cảm giác ôn nhu.

"Thời gian như lưỡi dao vô tình, ấm áp cõi lòng người, phải chăng chỉ có đôi tròng mắt xám?

Người có quên chăng?

Nhiều năm sau, có chăng là một cuộc dâu bể luân hồi?

Có nhớ được chăng, có thể nghĩa gì?

Không gian mơ hồ đó giống như là ký ức, chỉ thấy một màu hắc ám, xa xăm.

Có một lần ta đã từng ôm ấp...

Còn người?"

Con khỉ Tiểu Hôi đột nhiên kêu lên "chi chi", tựa hồ thập phần hoan hỉ, bỗng đứng từ vai Quỷ Lệ nhảy xuống, vùn vụt phóng vào vùng đen tối.

- o O o -